

BAHAR

// YUNUS EMRE KOÇAK

Sahi yüzün neye benziyordu senin? Çayırda yeşili düş.

Hatırladığım kadar güzel misin gerçekten? Bir ömürden gençliği düş.

Sen o musun? Sevgiden varlığı düş. Akıl işe yaramaz her zaman,

çocuktan anneyi düş. Sızlanıp kaldım gene, hayattan ölümü düş. Kader

kısmet nasip işi biraz, oyundan kuralı düş. Kendim ettim, benden beni

düş. Hayırlısı olsun derler, zamandan süreyi düş. Dönüp saklanacak bir

bahanem oldu, bilenden bilgiyi düş. Yaman ve yolsuz gece. Ceylan avcığı

vurdu, masaldan o çakıl irisi gözleri düş. Düş de gör, acı neymiş.

dört yazar, birkaç parça hikaye, biraz kısa, belki bi şiir

SYKLMLR

16 sayfa fanzin // Şubat 2014 // 1 TL

No:1

YAZARLAR >> YUNUS EMRE KOÇAK // ÖMÜR F. // K. SİNAN KÜÇÜK // LEVENT TAMAY

HAKKINDA

SYKLMLR, 2001 yılından bu yana yayında olan **syklmlr.com**'dan seçtiklerimizle oluşturduğumuz ve altı sayı çıkarmayı planladığımız fanzindir.

Sayıklamalar 2001 yılının ocak ayında, geocities.com/sayıklamalar adresinde "günlük sayıklamalar" adıyla ortaya çıktı. Biri ve Diğeri takma adlı ilk iki yazara ilerleyen günlerde birçok yazar daha katıldı. Aynı yıl sayıklamalar.com alan adına taşınan site, bir süreliğine kalabalık yazar kadrosuna sahip bir webzin havasına büründüyse de zaman içerisinde, hâlen yazmakta olan iskelet yazar kadrosuyla kendine has bir üslup geliştirerek bugünkü halini aldı.

ÜSLUP

Sayıklamalar'da kullanılan dil, imkanların elverdiği ölçüde hayatın içinde olan, yaşayan dildir. Bu tavır yer yer kelimelerin yazımında da öne çıkar. Sayıklamalar, dili olabildiğince sade kullanmaya özen gösterir. Metne duygu veya zenginlik katmayan her harf fazladır.

Düz yazıya ağırlık veren Sayıklamalar, son birkaç yıldır, internetin kendine özgü bir edebiyat tarzına olanak tanıdığı fikrinden hareketle, klasik ardışık sayfa sırasını izleyen öykü veya anekdotları, linklerle birbirine bağlanan, birbirine gönderme yapan, kesişen hikayeler halinde geliştirmeye de çalışmaktadır.

NEDEN YAZIYORUZ?

İtiraf edelim, hepimiz arıza insanları. Yazılardaki ruh, "biz hayatı çözdük"ten ziyade, "biz işin içinden çıkamadık bir de siz bakın"a yakındır. Bir şeyler yaratmaya çalışmanın, bir rahatsızlık halinden kaynaklandığına inanırız. Mutlu insanlarla bir derdimiz olmamakla beraber, mutsuz insanlara daha bi yakın durmuş, dört başı mamur mutluluklara hep bir şüpheyle yaklaşmışızdır. Tabii bizimkisi tamamen çekememezlik.

ÇEŞİT ÇEŞİT

RAYİHA

// LEVENT TAMAY

"kadir seni sevseydi iki bacağımın arasında uyumazdı dünöğlen"

saçlarını fesleğenle kardı, iki memesinin arasına nergis yağladı. basma elbisesinin iki düğmesi açık, kadir'in kapısına dayandı.

açtım ki dağ, taş, ova, dere, tepe, tastamam bahar yığıldı üzerime. gözlerim iki memesinin arasındaki karaltıda, öylece kalmışım. üçe kadar saydı besbelli içinden. memelerini esaslı bi seyrettirdi. arkasından diziyle bi vurdu ki taşaklarıma... vay anam vay anam ben neettim. bi daha nah sana mı dedi giderken, ne dedi o? ne sürmüş o ya?

TELGRAF

// K. SİNAN KÜÇÜK

Bak işte, kendini bıraktığın o yerde, bulan olmadı seni.

Sen değil miydin en hazine masalını bile ihtişamla anlatmaya çalışıp, kendine durmadan şaşırtıcı sonlar arayan? En “buldum” ânında neyi bulduğunu anlamamaklı, etrafa çocuk gözlerle bakan peki? İki bir korktuğu başına gelen, gözünün önündeki çukurlara düşüp duran sen değil miydin?

Biraz acı lazımdı sana çok değil. Biraz örselenmeliydin fazla yaralanmadan. Biraz canın sıkılmalıydı; ama hep acelesi olan, varacağı yeri bilmeden koşturup duran, “geldik” anda dönüşe heveslenen, aslında varacağı bir yeri de olmayan, nice kere ışksız gözlerle, geceden güne dönen, sen değil miydin?

Bazı hayat tarife uymuyor işte, zamana tutunuyor rotasız, haritasız. Sorsalar, kimseye söylenmeyecek sırların olsa, içine atsan, hiç unutmasan, yine böyle bir zaman gelip çatsa, ansızın dökülmeye başlasa dilinden en çok kime uzak hissettiğin kendini, en çok hangi şehrin hangi semtini hasretle anımsadığın, en çok hangi yemeği yerken aşka daha yakın olduğun ve ağlamak için neden onca zaman beklediğin.

Artık bir tarifi olsa yani şu yaşadığının, bir haritası en azından, varılmayacak olanı. Ondan sonra sislerin dağılır belki, ondan sonra durursun yine durduğun yerde. Ondan sonrası uzak, hem de çok uzak,

İçinden telgraf direkleri geçen şehirler gibi.

Bak işte, bulan olmadı seni, kendini bıraktığın o yerde. Sen değil miydin sadece kelimelerle bile bir süre idare edip, sonunda o bilmediğin ama, senin içiniğinden şüphelenen noktasına yaşa, bir çırpıda işte, bir anlık karanlığın ardı sıra, -artık o an ne kadar sürecekse, hangi takvime göre- aydınlanır aydınlanmaz ortalık, tam da orasına işte yaşa, bir buluşma gibi çıkacak olan? Sonrasında bir süre, uzunca hem de, hiçbir şey yapmayıp, hiçbir şey başka, düşünecek, düşünecektin...

Önce öykülerini yitirmeye başlarsın, sonra resimler gider koşar gibi, en son isimler... Baş başa kalırsın tarihinden arınmış, anısız gününle. Sonra... Ondan sonrası hep acı, ondan sonrası hep acıklı,

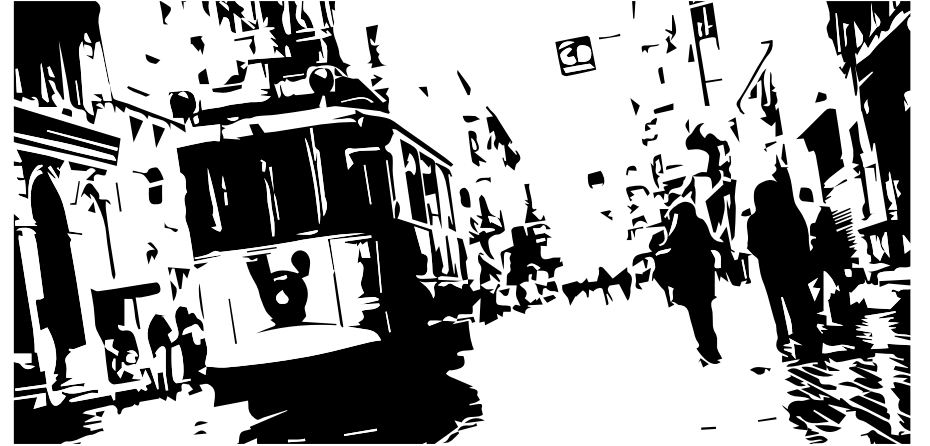
içinde “telgraf” geçen türküler gibi.

boş ver, dersin, neyse işte, neyse ne.

İSTANBUL’UN ERKEKLİĞİ

NERESİ?

// YUNUS EMRE KOÇAK

Karanlık gökten sümüksü, yılık devriliyor yağmur. Kaldırımlarda gevşek su birikintileri ve üstlerinde kıvranan şehir ışıkları... Uzun bacaklı bir kadının topuklu ayakkabılarıyla yürüyüşünden, küçük gemilerin sessizce boğaz’da süzülüşünden ve kahraman bir edayla balıkçı sığınaklarına dönüşünden, kıçına kadar donmuş itler gibi titrediğimizden ve ölümden nasıl soluksuz korktuğumuzdan habersiz hüzünlü bir nem püskürüyor ciğerlerimize.

Boşandığı eşini özlediğini sanan oysa derdi akşamları konuşacak birini bulamamak ve bir kadın tenine dokunamamak olan bir ayyaş derinden patlatıyor narasını. Evinde oturmuş kocasını bekleyen kadın, içi ürperiyor korktuğunu söylüyor kendine. Bir kadının tahrik olmasıyla korkması arasında geceyle gündüz gibi incecik bir sınır var. Ürperip kollarındaki tüyler diken diken olduğunda o çizgiyi aşıyor kadın. Biraz sonra kocası gelecek, sıcak bedenini üşümüş adama sunacak. İşte bu işe yarar sarhoşlar, uzun süreli evliliklere heyecan katmaya.

İstanbul’un erkekliği neresi? Soruyor yalpalayarak yürüyen sarhoş adam. İstiklal diyor gülüyor kendi kendine... Beni düzdükçe uzuyor sanki.

BUGÜN MAZİ

// ÖMÜR F.

Bu yazı 52 parçadan oluşan **BUGÜN** dizisinin 46. parçasıdır. Dizinin tümüne sayıkamlalar.com/series/bugun adresinden ulaşabilirsiniz.

çalışıyordum, dalmışım. kafayı kaldırdığımda saat 13:00'e geliyordu. toparlanıp çıkacaktım, mübaşirler kapıyı üstümden kilitlemişler. kaldım duruşma salonunda. aklıma ilk önce kasıtlı yaptıkları geldi. yok, olmaz, yapmazlar. unutmışlardır. içeri bakmak akıllarına gelmemiştir. bir daha asıldım kapıya, yok. seyirci sıralarına oturup bir sigara yaktım. aptallıktan mütevellit bir şaşkınlık... salonu incelemeye başladım. bir çıkış yolu... o zaman farkettim pencerelerde parmaklık olduğunu. kürsü, dolaplar, dosyalar, kağıtlar, masalar, daktilo, adalet mülkün temelidir. kalktım. dolaştım sıraların arasında. tanık kürsüsüne çıktım, katibin yerine, avukatların takıldığı bölmeye sonra da sanık sandalyesine oturdum. bir sigara daha yakıp dışarıyı seyretmeye başladım. yağmur da başladı. ahmakıslatan... parmaklık. güneş, gökkuşağı, parmaklık.

kalkıp hakimlerin oturduğu bölmeye tırmandım. bir, iki, üç, dört basamak. başkanın koltuğuna oturdum. buradan pencere gözüküyordu ama manzara iyiydi. tüm salon kuş bakışı. ayaklarımı havaya dikip düşündüm. toprak kokusu gelmeye başladı, bir de belli belirsiz iğde. küçükken yerdik biz iğde. yanağın iç çeperlerine yapıyordu böyle. bir, iki, üç, dört derken konuşamaz olurduk.

üşüdüm ama yağmur sesi ve toprak kokusundan kapatmadım camı. üstüme cüppelerden birini alıp arkama yaslandım. dalmışım. fatma teyze'nin bahçesinin duvarına oturmuştuk ilkokuldaki sevgiliyle. ben ona iğde soyuyordum, o bana çam dikenlerinden kolye yapıyordu. bu kolye bittiğinde çocuk yapıcaz, dedi. daha çok iğde soydum ona. kolyeyi bitirip boynuma taktı. tam öpecekken reisin "ulaaaaan!" gürlemesiyle uyandım. "iğde" diyebilirdim şaşkınlıkla. "ne iğdesi ulan eşşek sıpası?". "süper bir rüya gördüm reis bey, anlatayım mı?"

Hastalanmazdı hiç. Hâlâ da yaşıyor, ailesi bodrumda yatıp hiç ilgilenmese de. Yemek, giyecek bile vermezdi ailesi. Yalnızca tek katlı bir evin kapısı sürekli açık bir bodrumu. Ağzı yüzü kan içinde, çibanlar yaralarla dolu bir adam bu kapıdan içeri süzülüyordu en olmadık saatlerde.

İşte Bilgün Abla'nın bu adamı öyle okşamış olması çıldırtmıştı beni. Artık Deli İbo'yu ne zaman görsem çevresinde dönüyor, yanımdakileri de ayartıp çılgına çeviriyordum. Alkış seslerini duyunca ulumaya başlıyor peşimizden garip sesler çıkararak kovalıyordu. Fakat artık apatman kapısının önünden çıkınca ben de çıkıyor, adamı sapanla taşla tutuyordum. Artık kim önce yorulursa. Saatlerce uğraşır bir türlü başedemezdi benle. Vücudunda taşla, telden yapılmış mermilerle bir sürü yara açardım. Acıdan çığlıklar atar, o çığlık attıkça ben Bilgün Abla'yı düşünür daha da hırslanırdım. Ertesi gün beni yolda görse hiçbir şey hatırlamazdı.

Yıllar sonra annemden öğrendim Bilgün Abla'nın ilk nişanlısıymış. Nişanlandıktan bir hafta sonra yatakhane'nin üçüncü katından atılmış. O günden sonra yıllarca Bilgün Abla kimseyle evlenmemiş. İyileşir diye beklemiş. Sonunda o dünyalar güzeli kız önüne çıkan ilk erkekle evlenivermiş bir gün. Dikkatlice baktım İbo'nun vücuduna. O zaman açtığı yaralar kapanmış şimdi.

YAĞMURU

ANLATABİLİRİM

SANA

// YUNUS EMRE KOÇAK

Yağmuru anlatabilirim sana. Yağmur üstüne şiirler yazabilirim. Bir damla olup ıslatmaz saçlarını. Rüzgardan bahsetsem ne çıkar, serinletmez seni. Bir sulama borusundan sızan su. Yer altına inip fışkırıyor yüzeye. Buharlaşıp bulut oluyor. Sulanacak tarlaya yağmur olup düşüyor. Başakları ıslatan yağmuru severim en çok. Fakat sana bir sır vereyim. Sulama sistemleri olmasa o çok sevdiğin kediler bile açlıktan ölürdü. Yağmur bir ülkeyi beslemeye yetmez. Yeraltı suları? Onlar hayal kurmak için. Yemekten sonra.

ŞAK ŞAK İBO

// YUNUS EMRE KOÇAK

Rüzgarla uçusan bir kağıt mendilin ardından caddenin ortasına atlayıvermişti. Bir anda trafik tıkalı. Mendili yakaladı, cebine attı. Mutluydu. Şakşak İbo. Mahallenin delisi. Sürekli el çırparak gezdiği için Şakşak İbo derler. Yaşlanmaya başladı artık, saçları ağardı. Küçükken etrafında çemberler çizer el çırpardık "Şakşak İbo Şakşak İbo". Ağız köpürür bizi kovalamaya başlardı. Kaçıp apartman kapısını kapayıverirdik. Gelip çılgınca kapının camlarını yumruklar, bazen çatlatır, yabanıl çığlıklar atıp giderdi.

Apartmanda bir de Bilgün Abla vardı. Bu deliye çok iyi davranırdı. Abla dediğime bakmayın o zamanlar otuzlarındaydı. O kadar güzel bir kadındı ki kimsenin dili teyze demeye varmazdı. Uzun dalgalı saçları, askılı elbiseleriyle sokaktan geçerken oyunu-muz yarım kalırdı. Onun bronzlaşmış omuzları ilk düşler, ilk aşk. Gençken çok daha güzeldi. Göreni afallatırmış. Bir de hayırsız kocası vardı, alkolik, nefret ederdim.

Bir ikinci vakti sokağa oynamaya çıkıyordum. Bizim daire en üst kattaydı. Bilgün Abla'nın iki kat aşağıda. Merdivenlerden iniyordum. Bilgün ablanın konutunu duydum apartman koridorunda. "Havalar soğumaya başladı artık bak bu ceket sana iyi gelecek. Sıcak tutar". Kafamı uzattım. Yukardan beni görmeleri mümkün değildi. Bilgün Abla Şakşak İbo'nun sırtına bir ceket geçirmiş sırtını sıvazlıyordu. "Dur sana sıcak bir şey getireyim". Bir bardak çay verdi adama, yanında poğaça. Poğaçayı yerken çayı yere döktü Şakşak İbo. Bir bardak daha getirdi kadın. Bu sefer isteyerek boşalttı bardağı. Ve bir bardak daha geldi. Elini çırpma karar vermişti fakat İbo. Bu sefer o tertemiz ceket batmıştı. Kadın kızıştı ve son derece sert sözlerle azarlama başladı İbo'yu. "Defol git, ne uğraşıyorum seninle". İşte bu anda İbo kafasını kadının omzuna koyuverdi ve anasının memesini arayan kör bir köpek yavrusu gibi viyaklama-ya başladı. Ancak bir hayvan yavrusundan çıkabilecek sesler çıkarıyordu. Kadın adamın çamur içindeki kafasını okşadı. Ağladığını duyabiliyordum. O an çok özel bir ana tanık olduğumu farketdim.

İbo gençliğinde askeri okulda okuyormuş. Seksen öncesi dönemde siyasal bir tartışmada yatakhane penceresinden aşağı atmışlar. O düşüşten sonra böyle oldu derlerdi. Bir de çok yakışıklı olduğu anlatılırdı. Buna insanın inanası gelmiyordu hiç. Çelimsiz, kir pas içinde, ağızdan salyalar akan bir adam. Çakı gibi delikanlıydı diye anlatırlar fakat. Üniformasıyla yaz tatili için dönüşü bir olaymış o zamanlar. Onu bir keresinde çıplak da görmüştüm ben. Çeşmelerinden sıcak su akan bir cami avlusunda, lapa lapa kar yağın bir kış günü soyunmuş çeşmelerin altına yatıvermişti. Dört beş çeşmeden dökülen sıcak su o karlı havada çıplak bedeninin üstünde tütüyordu.

EŞİTTİR;

BAY RİDGE

// ÖMÜR F.

Bu yazı 24 parçadan oluşan **EŞİTTİR** dizisinin 1. parçasıdır. Dizinin tümüne sayıklamalar.com/series/esittir adresinden ulaşabilirsiniz.

Bu Mc Kinley parkının hiç bir özelliği yok. Mc Kinley'in de bir özelliği yok. Elimdeki kitapçıkta sadece Amerikan başkanlarından biri olduğu yazıyor. Oysa ilginç bir hikayesi olacağını düşünmüştüm. Oturduğum banktan kalktım. Parkı boyu boyunca yürüdüm. Metronun altından geçerek 6. caddeye çıktım. 77. sokak yerine yanlışlıkla 78. sokağa dalmışım. Sokağın da herhangi bir özelliği yok. Sağlı sollu tek katlı evler, önlerinde çimlik alan, garaj, düzgün ve sıkıcı yollar... Sokağı bir uçtan bir uca yürümeye başladım. Aradığımı bulamayınca bir kafeye oturup kahve söyledim. Önümdeki notları açıp okumaya başladım;

"Feragat, kelime anlamı olarak kişinin kendi isteği ile vazgeçmesidir. 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu 1.bap 7.faslında ise "Feragat, iki taraftan birinin netice talebinden vazgeçmesidir. Feragat ve kabul beyanı dilekçe ile veya sözlü olarak yapılır. Feragat veya kabul eden taraf mahkum olmuş gibi masarifi muhakemeyi tediye mecburdur. Feragat ve kabul, katı bir hükmün hukuki neticelerini hâsıl eder. Bilbeyine hükme raptı kanunen mecburi olan hallerde müddeialeyh müddeinin netice talebini kabul ederse müddeialeyhin dâvada devamı huzuru mecburi değildir ve bu kabul bundan başka hukuki bir netice husule getirmez" şeklinde düzenlenmiştir."

Bunun Türkçesi ve uygulaması şudur; talep eden, talep edilen bir de talep konusu vardır. Talep eden olarak gelirsiniz, talebinizden feragat ettiğinizi söylersiniz. Beyanınız bağlayıcı olsun diye herkesin önünde okunur. O zamana kadar ödediğiniz tüm bedelleri yüklenir, imzayı çakar gidersiniz. Bundan sonra aynı konu ile ilgili olarak hayatın hiçbir yerinde, hiçbir aşamasında yeniden talep hakkınız yoktur. Beyanınız kesindir ve bağlayıcıdır. Dönemeyecek, vazgeçmeden vazgeçemeyeceksinizdir. Ta ki talep edilen aynı konu ile ilgili talebinizi "kendi" kabul edene kadar... Bundan sonra hayatınız bu beyana göre yeniden programlanacaktır. Beyanınızdan talep edilen haberi olmasına bile gerek yoktur. O nasıl olsa beklenendir ve siz bir kere vazgeçmişsinizdir. Hayat aynı konu ile ilgili yeni taleplerinizi onun açısından beklemeye alır. Belli bir süre sonra kabul görmediğinde siler.

Deliler her zaman -her şeyin olduğu gibi- bunun dışındadır. Onlar baştan -her şeyden- feragat ettikleri için her şeyi, her istediklerinde, her zaman talep edebilirler ve hayat onları yakalayıp imzalarını alamadığı için istisnadılar.

Bir de talepkârlar vardır: Onlar şartları yanlış değerlendirme yüzünden vazgeçmekle hata yapmışlardır. Bağlayıcı olduğunu bile bile her seferinde yeniden aynı taleple gelirler. Her red edilişte farklı yollar denerler. Onlar ilk hatada kalanlardır. Taleplerinin kendiliğinden kabul edilmesini umarlar her deneyişlerinde. Talep edip, sayıklayanlardır.

Notlarımı kapattım.

Yanlış sokak olduğunu bile bile girdiğim -dolayısıyla en başta yalan söylediğim- 78. sokaktan çıktım. Taksie atlayıp otele döndüm. Bir beyanda bulunacaktım, unuttum.

-hiç değişmemişsin
-mümkün değil
-mümkün olmadığını bilmediğim için buradayım.

90+5:

İTİKAT

// LEVENT TAMAY

Bu yazı 6 parçadan oluşan **90+** dizisinin 5. parçasıdır.
Dizinin tümüne sayiklamalar.com/series/doksan-arti adresinden ulaşabilirsiniz.

olum geçen müfitlen oturuyoruz aynı böyle. o gün açıldı ama hava. hep ful yıldızdı yani biliyo musun? işte, ben gene aynı bu misal isyankâr konuştum tabi. yengeni anlattım falan filan... dedim o oldu bu oldu, böyleyken böyle. baya uzun uzun anlattım yani buna biliyo musun? ondan sonra kalktım, içicem aa oraya, senin oturduun yere. tam ben indirdim fermarı, çaaat enseye bi yedik şamarı biliyo musun? bi bağardı, kafası da güzel tabi, “inanmayosan tapmaycaksın götüm” dedi “çarpılırsın tabi”. aynen kafa açıldı benim anlatabildim mi o saniye. aynı şimdiki gibi oldum. ama yanlış anlama hani lafından dolayı değil. güzel konuştu müfit de o değil konu. orda tabi bu yapıştırınca bizim enseye, altımıza işedik anlatabiliyo muyum? pırıl pırıl oldum hani... ben bunu bi de ilk gördüğümde atatürk sandıydım biliyo musun? müfit'i yani. yap bakiim sen bi tane daha ondan. onu da anlatiim bak bi yandan da beni dinle...

UZAKLAMA

// K. SİNAN KÜÇÜK

Tabii... Yenik çocuk hırslıdır yeniden canlandıran, koşturan yeniden, yamaçlar arasında. Tabii! Elini bırakacak korkusu bir yandan da, o ilkokul sabahındaki gibi, annene bir öteden hasretle bakar gibi. Tabii... Nedenini bilmezsin bunca ayrılığın, ki bunca uzakken zaten bunca tanımsız, ödünç aldığın nice sestten bir nefeslik kalmışken, tabii, nerden bileceksin sonu neredir? Nerede başlamıştır, tabii, nerede cidden?

Neyi özlesen, o kadar uzak işte! Neye uzaksan artık yakınmak olur tabii. Anlamazsın, uykudan yeni uyanmış gibi bakarsın, çiçek gibi bakarsın o adını bilmediğin. Bir ses nasıl bakarsa, öyle bakarsın tabii... Tabii ki bütün bunlar eserindir, senin bitmek bilmeyen o öykülerin. Her nereye dokunsan, oradan kanar tabii.

Gel etme, gidebildiğin kadar git işte! Arkana bir rüzgar mı alırsın, yanına bir ağaç kovuğu, bir ülkenin toprak bütünlüğü, ne bileyim bakkaldan abur cubur bir şey, tabii, bir kutu bonibon işte, bir hicaz şarkı! Sonunu görmeye bile korktuğun rüyaları... Bir adım bu kadar mı uzakta olur tanrım! Bir adam bu kadar mı tanrısına yabancı!

Yine aynı şarkılar söylenir durur tabii.

TANIŞMA

// K. SİNAN KÜÇÜK

öyle bir yere gelinir ki sonunda, bütün oyunlardan çıkılır birer birer. “zaten” denir.

zaten, gerçeklere teslim oluşturun. zaten, itirafın başladığı andır. zaten, hesaplaşmadır. korkunun bittiği, korkulanın geldiği yerdir, zaten. zaten’in karşısında dağ olsa dayanmaz. “zaten”, diyen, sahneden yere iner. zaten’in içinde, silme ihanet vardır. bıçaklanmış sırtın, zaten’den sonra kanar. zaten torbadan çıkan zehirli bir yilandır. zaten, yangında, ilk kurtulandır. zaten’in üzerine küfür tanımam. zaten bir yok oluşturun, z ile başlar zaten.

AŞK BİR SÜRÜ

PSİKİYATRİK

HASTALIĞA BENZER

// Y. E. KOÇAK

Aşk bir sürü psikiyatrik hastalığa benzer. Gerçeği değerlendirme yeteneğin bozulur, hezeyanlara kapılır, yanılsın; şizofreni gibidir. Kalbin yerinden fırlar, ateş basar, miden ağrır; panik bozukluğuna benzer. Gecen gündüzün birbirine girer, iştahsız ne yaptığını bilmeden dolanır durursun; depresyona benzer. An gelir, kendini durdurman mümkün değildir; dürtü kontrol bozukluğuna benzer. Aklından atamazsın, kıvranır durursun; obsesyonudur.

Her şeye rağmen aşk en çok sevgiliye benzer, sevdiğin kızın tıpkısıdır. Aşk sevgilinin ta kendisidir. Bu yüzden hiçbir sevgili diğerine kıyamayacağını bilir. Gönül koymak mümkün değildir. O yüzden en sonunda bir “canı sağolsun”dur. Bu yüzden hiçbir aşk birbirine benzemez ve hepsi aynıdır. Senin gibi, benim gibi.

Aşk hastalıkların hepsinden çok, şifa bulmaya benzer.

BUGÜN KLEINER

LAUSCHANGRIFF

// ÖMÜR F.

morga giderken arabanın kasasında üç kişiydik. mübaşir, teknisyen ve ben. mübaşir aptal aptal sırtıyordu; “bu ay 18 otopsiye gittik, tanesi 5 kuruştan hesapla..” hüseyin abi orali olmadı. derin derin çekti sigarasını. normalde yolda iken rastladığı garip olayları anlatır, işinin zorluğundan bahseder dururdu. “nedir hüseyin abi?” diye sordum. “çocukmuş bu seferki” dedi. “çocuklar zor. hepsi zor da bunlar daha bir zor gülüm. kesemezsin. elin titrer. için çekilir. üç gün uyuyamazsın.” gözleri dolar gibi oldu. oldu, olmadı gözüm mübaşire kaydı. parmaklarını sayıyordu hesap yapar gibi.

hastaneye geldiğimizde savcı önde, biz arkasında morg kapısından içeri girdik. hüseyin abi otopsi odasına daldı. biz imamın odasına kurulduk. daktilo çıktı, kağıtlar, karbonlar, mühürler...yaz dedi savcı “düşük ihbarı üzerine...”

ifadeler alındı, imzalar, mühürler, parmak hesapları.. “git, bir bak” dedi savcı. kalktım. ağır ağır, koridor... bitmek bilmedi. kapiya geldiğimde içeri giremedim. bir adamın ağladığını duydum yalnızca. usul usul... üç gün, üç gece uyuyamadım.

“Horoz öterken götünü kasar...” dedi.

Zigana dağında, halim’in yerinde 5 kişiydik. Ben, lokantanın sahibi aynı zamanda davarcı halim abi, fakültenin su ürünleri bölümünden bir hoca, petrolcü nuri ve garson mustafa.. Lokanta kapanmış, biz üst katta şömine karşısında demlenmeye devam ediyorduk. Ben şöminenin tam karşısındaki sedire uzanmış karanfilli ev şarabı içiyordum. Diğerleri elden ele çarşaf gezdiriyordu rakıdan sonra. Garson mustafa şömine yanındaki sandalyede uyukluyordu. İçmek için bahane aranmadığı (ya da unutulduğu) zamanlardı o odada bulunanlar için. Hüzün denen şey alışkanlığa dönüşmüştü çoktan. Herkes tavına oturmuş, yol da, yer de, yön de tükenmişti. Bu yüzden bu birbiriyle alakasız insanları bir arada görmek aslında şaşırtıcı değil.

Ziganaya kar üstüne taze kar yağdığını ve havanın rüzgarlı olduğunu hatırlıyorum. Rüzgar estikçe taze karı süpürüyordu ve ben onu izliyordum yattığım yerden. Diğerleri ateşi seyrediyordu. Şarap bitince mustafa yenisini açtı.

Hoca devam etti: “horoz öterken götünü kasar. Bundan on -on beş sene evvel bu halimin köydeki evindeyiz. Gece üç oldu, yatmaya hazırlanıyoruz. Halimin bi ibişi vardı, ayarsız. Kafayı yastığa yeni koymuşuz başladı ayarsız evin yanındaki hendekten ötmeye. Sesi de nasıl cırtlak. Uyumadı itoğlu. Sonra bu halimin bi misafiri vardı gümüşhaneden, recep. Kaportacıymış sanayide. Daha fazla dayanamadı. Kalktı. Hayvanı yolda kıstırıp kışına makina yağı sürdü. Hayvan ötmeye çalışıyor, çırpınıyor, götünü büzemediği için vıyık diye ses çıkartıp susuyordu. Ötemedikçe daha da sinirleniyor, hendekten çatıya, çatıdan hendeğe atlayıp koşturup duruyordu”.

Halim abi devam etti: “bir kaç gün böyle devam etti. Sonra ötmeyi denemeyi de bıraktı. bir horoz napa? Ya ötecek, ya tavuk didikleyecek. Bizimki ötmeyi seviyordu.. Sonra onu bir gün hüseyin’in katırının üstünde gördüm. İbiş katırın kışını cırmıklayıp duruyordu. Sonra katır bunu punduna getirip tepti. Oracıkta öldü ibiş. Artık ötemediği için kendini katıra öldürttü”

Bir süre sessizce demlenmeye devam ettik. Rüzgar kesildi, ben de yüzümü ateşe döndüm. sonra petrolcü nuri kalktı. Ağır ağır merdivenlerden indi. Tahta kapının gıcırdayarak kapandığını duyduk. Camdan onu izlemeye başladım. Lokantanın önündeki tepeden aşağıya karlara bata çıka yürümeye başladı yavaş yavaş. Bir süre sonra da karanlıkta gözden yitti.

Bir ustanın söylediği gibi “her hikayenin bir sonunun olması mı gerekir illa?”

Bas gaza

Yazılsın çocukluk düşleri

Özgürlük şarkısı

Kurulsun saatler yeni baştan

Rüzgarda savrulsun mekanın saçları

Dikiz aynasında hatıralar

Bas gaza

Hızla bitsin bu şiir

